

SENTÈNCIA 2001-34 DE 13 DE JULIOL DE 2001

**PROCÉS ADMINISTRATIU. Impugnació directa de reglaments: termini.
La invocació de causes de nul·litat no esmena l'extemporaneïtat.
COMUNS. Andorra la Vella. Competències per a delimitar les zones exposades
a allaus . URBANISME. Competències concurrents entre Govern i Comuns.
Zonificació del territori parroquial. Consolidació del dret a edificar. ALLAUS.
Determinació de la zona exposada als despreniments de terres.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1r.- La sentència núm. 2000-35, de 27 d'abril de 2000, de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, va declarar inadmissible la demanda formulada pel Sr. B.V.C. contra el Decret del Comú d'Andorra la Vella de 18 de maig de 1998 i, al mateix temps, la va desestimar quant al Decret de la mateixa corporació local de 24 de novembre de 1998.

2n.- La representació de la part agent, disconforme amb aquesta resolució, va interposar recurs d'apel·lació en data 26 de maig de 2000, i el va formalitzar davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 23 de juny següent. La impugnació es fonamenta en la manca de competència del Comú d'Andorra la Vella per dictar el decret impugnat, ja que la delimitació de les zones exposades a riscos d'allaus correspon al Govern, en els termes del Decret de 8 de juny de 1989, que només atribueix als comuns una facultat d'informe previ. A més, s'invoca l'existència de drets adquirits per part dels titulars dels terrenys on es prohibeix l'edificació, que deriven de l'autorització per urbanitzar la zona que havia concedit el Comú anteriorment, la qual cosa implica la necessitat d'indemnitzar el recurrent, com a conseqüència d'aquesta privació de drets.

3r.- En haver-se posat en coneixement del Tribunal el traspàs de l'agent, mitjançant providència de 26 de juny de 2000 es va concedir un termini de trenta dies a fi que els seus hereus poguessin comparèixer i ratificar l'escrit d'apel·lació, tràmit al qual van donar compliment en temps i forma.

4t.- La representació del Comú d'Andorra la Vella va contestar el recurs d'apel·lació mitjançant escrit presentat el 14 de setembre de 2000, en què defensa la seva competència per dictar la normativa impugnada, nega l'existència de drets adquirits en base a que mai s'havien atorgat llicències de construcció en els terrenys de l'interessat, i afirma que el decret realitza una delimitació del dret de propietat en els immobles afectats pel risc de despreniments, que deriva de la situació natural d'aquestes finques i que no suposa una limitació singular susceptible d'indemnització.

5è.- Mitjançant providència de 18 d'octubre de 2000, a l'empara de l'article 64.a) de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal, es va acordar la pràctica de la prova documental consistent en adreçar ofici al Comú d'Andorra la Vella, a fi que certifiqués si s'havia atorgat a l'agent o al seu causant permís d'urbanització relatiu als terrenys litigiosos, la qual va ser complida en data 22 de novembre següent.

6è.- En l'acte de la vista oral, les parts van exposar les al·legacions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com a qüestió prèvia, s'ha de confirmar la declaració d'inadmissibilitat que realitza la sentència apel·lada en relació al Decret de 18 de maig de 1998, ja que el recurs d'alçada es va interposar efectivament un cop transcorregut el termini legal. D'altra banda, la invocació de causes de nul·litat de ple dret d'una disposició general no esmena la extemporaneïtat del recurs directe interposat contra dita norma reglamentària, sens perjudici que la invalidesa es pugui fer valer posteriorment, mitjançant el mecanisme de la impugnació indirecta, quan s'interposi el corresponent recurs contra els actes singulars d'aplicació.

En conseqüència, l'objecte del procés queda limitat a l'article 1 del Decret de 24 de novembre de 1998 que, en tractar-se igualment d'una disposició reglamentària, no pot ser considerat com un acte d'aplicació o execució de la normativa anterior.

Tercer.- Per raons de sistemàtica, s'ha d'examinar en primer lloc si el Comú d'Andorra la Vella té atribuïda la competència que l'habiliti per dictar l'esmentat decret.

Com va declarar la sentència d'aquesta Sala núm. 95-40, de 13 d'octubre de 1995, no resulta infreqüent en l'àmbit del dret administratiu que determinades matèries o sectors d'activitat siguin intervinguts per diverses Administracions -o per diferents òrgans d'una mateixa Administració- en funció de cadascuna de les facetes que ofereix l'esmentada activitat, les quals són regulades per normes jurídiques diverses, que possibiliten aquella múltiple intervenció des de la perspectiva i amb les finalitats pròpies de cada norma.

Aquesta concurrència de títols competencials es presenta de forma habitual en l'àmbit urbanístic, tal i com succeeix en el supòsit que ara s'examina. És cert, com afirma la representació del recurrent, que el Govern té atribuïda l'elaboració dels Plans de zones exposades a riscos d'allaus i, mentre no estiguin aprovats, l'autorització de les activitats d'ocupació i construcció en els terrenys afectats, tal com disposa el Decret de 8 de juny de 1989.

Tanmateix, aquesta competència no exclou la que correspon als comuns per aprovar la zonificació del territori parroquial, en els termes previstos en l'Ordinació del

Consell General de 29 de juliol de 1981, apartat IV.1, que inclou la determinació de la zona rústica no urbanitzable, dins la qual es comprenen els terrenys particulars en què existeixi perill d'allaus o de desprendiments de terres.

La necessària col·laboració i coordinació entre ambdues administracions en l'exercici de les competències respectives no suposa, però, que cap d'elles -i en aquest cas la corporació local- quedi desapoderada per desenvolupar les funcions que li són pròpies.

En definitiva, el reglament impugnat s'empara en darrer terme en l'article 4.6 de la Llei qualificada de delimitació de competències dels comuns, que els atribueix competència per definir la política urbanística de la Parròquia dins el marc de la general de l'Estat.

Quart.- Ha quedat acreditat en aquesta alçada que el Quart d'Andorra la Vella va autoritzar, en data 18 d'octubre de 1971, la urbanització dels terrenys litigiosos i posteriorment es van rebre per a l'ús públic els carrers de l'esmentada urbanització. Això no suposa, però, que l'interessat hagués adquirit en aquell moment un dret a edificar, ja que d'una banda no consta que la urbanització s'hagi completat en tota l'extensió dels terrenys o, al menys, en la zona on s'ubiquen els del recurrent, ni tampoc s'ha sol·licitat en tots aquests anys l'oportuna llicència d'edificació, que hauria consolidat el dret a construir en les zones que la norma impugnada declara ara com a *non aedificandi*.

En conseqüència, atès que la disposició recorreguda es dicta en l'exercici de les competències del Comú per delimitar la zona rústica no edificable per existir perill de desprendiment de terres, d'acord amb els apartats 3.6 i 4.6.2 de l'Ordinació del Consell General de 29 de juliol de 1981, que l'interessat no havia consolidat un dret a edificar en els terrenys litigiosos, i que la nova delimitació del dret de propietat en les zones afectades té un caràcter general i no constitueix una restricció singular, s'ha de desestimar íntegrament el present recurs d'apel·lació, sense fer especial pronunciament en matèria de costes.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formulen els hereus del Sr. B.V.C. contra la sentència de 27 d'abril de 2000 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.